

[Undervisningsministeren.]

Langdysser, paa samme Maade som i 1808 den fem og tyveaarige Grundtvig og hans Ungdomsven Molbech skulde ud at se paa en Langdysse ved Gunderslevholm. Den Gang var den saa tilgroet, at de havde svært ved at finde den; og det var en Fordel, for det gav Anledning til et herligt Digt og en yderst interessant poetisk Brevveksling mellem de to unge Venner. (Munterhed).

Det ærede Medlem Hr. Vagn Bro omtalte Manuktionsforholdene ved Universitetet i Anledning af de sidste Begivenheder, og det ærede Medlem Hr. Korsgaard var ogsaa inde derpaa. Begge de ærede Medlemmer ønskede Reformen. Det ærede Medlem Hr. Vagn Bro sagde, at der skulde kræves juridisk Embedseksamen af Manuktører, saaledes at man ogsaa til første Del af Eksamen fik en Slags statsansatte Manuktører, og det ærede Medlem Hr. Korsgaard ønskede en Begrænsning af de Hold, der undervises af Manuktører. Det er Reformspørgsmaal, der kan tages op til Overvejelse. Jeg er nu ikke sikker paa, at de rører ved Ondets Rod, jeg tror, man maa gaa mere indgaaende og mere dybt til Værks.

I min Ungdom var det saadan, at Universitetsundervisningen virkelig med nogen Ret kunde kaldes en vederlagsfri Undervisning for alle studerende. Forelæsningerne og Eksaminatorierne var Hovedsagen, og Manuktionen kun en Nødhjælp, kun en Biting. Det forekommer mig, at efter hvad der nu oplyses, er Manuktionen blevet Hovedsagen og Forelæsningerne og Eksaminatorierne af Professorerne noget ganske underordnet. Der synes at have udviklet sig en Praksis, hvorefter de berygtede gamle Studenterfabrikker nu er blevet afløst af en Universitetsfabrikation af Kandidater. De husker disse Kursus, De husker dem fra Kristiania, som det den Gang hed, hvor Ibsen og Bjørnson og mange andre gik paa disse berygtede Studenterfabrikker, som havde det Held virkelig at bringe et Geni til Verden; naa, han var jo nok blevet Geni ogsaa uden det. Det er et meget uheldigt Forhold, og det er det, som maa tages op først og fremmest og dermed naturligvis ogsaa Manuktionsforholdene.

I en Skrivelse, som Dekanus for det juridiske Fakultet ved Københavns Universitet, Professor Poul Andersen, sendte det rets- og statsvidenskabelige Studenterraad den 11. Oktober, ender Professoren ogsaa med en Omtale heraf og skriver:

„For saa vidt det ærede Studenter-

raad endelig har anmodet Fakultetet om at tage Studie- og Manuktionsforholdene ved første Del af juridisk Embedseksamen op til Overvejelse, skal man udtale, at disse Spørgsmaal vil blive gjort til Genstand for senere Behandling.“

Jeg afventer nu med stor Interesse en Undersøgelse her og en Udtalelse og Reformforslag, og jeg udtaler Haabet om, at dette maa komme snarest muligt. Men jeg er ikke sikker paa, at man kan nøjes med at begrænse sig til første Del af juridisk Embedseksamen, jeg er ikke en Gang sikker paa, at man kan begrænse sig til det juridiske Fakultet, jeg er tilbøjelig til at mene, at hvad der i Øjeblikket tiltrænges, er en almindelig og gennemgribende Reform af hele Universitetsstudiet.

Et Par ærede Medlemmer har ogsaa omtalt det kongelige Teater. I den lange interessante finansielle og politiske Tale, som det ærede Medlem Hr. Korsgaard holdt, var der, om jeg maa sige, et sælsomt Mellemspil. Pludselig gav det ærede Medlem sig til at kritisere en Forestilling paa det kongelige Teater, som han ganske vist ikke kunde udholde at se til Ende, men som alligevel maa have interesseret ham, siden han gør Sagen til Genstand for Omtale her og vil overvinde sig selv til at se den til Ende en anden Dag. Jeg ved ikke, om dette er sket.

Om Smagen, siger et gammelt Ord, kan der ikke diskuteres; der er paa den anden Side ikke noget, som man i den Grad diskuterer om som netop Smagen. Hvor forskellige Meningerne kan være, kan jeg paavise blot ved et ganske lille Citat af et politisk upartisk Teatertidsskrift, „Teatret“, hvor Redaktøren i en lang, paa een Gang anerkendende og kritiserende Anmeldelse af Forestillingen „Sælsomt Mellemspil“ slutter sin Afhandling saaledes:

„Et interessant, dygtigt spillet, moderne Skuespil, men kun momentvis et Digtværk. For Teateret en stor og smukt løst Opgave.“

Jeg vil imidlertid foretrække at afvente en interessant og nydelsesrig Forhandling om dette Spørgsmaal med det ærede Medlem, indtil han har set Stykket til Ende — det er gerne i 5te Akt, at det afgørende sker —; saa kunde det jo være, at der blev kastet et andet Lys over hele Forestillingen. Jeg tror, som sagt, vi skal vente, til det ærede Medlem virkelig har Forudsætninger for en rigtig Kritik. (Korsgaard: Dem har jeg for længst). Hvorfor vil det ærede Medlem saa hen og se Resten?

Til det ærede Medlem Hr. Julin vil